

Muhannet 4

– Arzeni · 21 Temmuz 2012

Kadir, adliye binalarından ve onun kasvetli koridorlarından nefret ederdi. Dokuz yaşlarındayken babasıyla gitmişti ilk defa. O yıllar, babası kasabaya bağlı komşu köyde yaşanan bir cinayetin tanığı olarak; kasabada bulunan adliyeye çağırılmıştı. "Gitmişken oğluna, okul kıyafeti ve gerekli malzeme alırım" diyerek Kadir'i de götürmüştü. Kadir,adliye binasına girer girmez boğulur gibi olmuş,irkilmiş ve küçük elleriyle babasının ellerine sımsıkı sarılmıştı.İşleri biter bitmez koşar adımlarla ayrılmıştılar.Elleri kelepçeli girdiği koridorda "Keşke o günü yaşıyor olsaydım " diye içinden geçirdi.Selim'in iniltilerini unutmuyor. "Yapma Kadir,yanlış yapıyorsun Durrrrrrr" seslerinde boğuluyordu.Hakim'in sorduğu tüm sorulara cevap vermişti.Dosya incelenmek üzere ileri bir tarihe ertelenen mahkemeden sonra mahpus hayatı başlıyordu.

Adliye koridorundan nefret eden Kadir,ismini konu aralarında duyduğu hapisaneyeye gidiyordu.Daha ondokuz yaşındaydı.Yıllar önce başkaları için şahitlik yapan babası,şimdi oğlunun tutuklama kararı için geliyordu bu kasvetli yere.Ansızın gelişen bu olaylar karşısında,rahatsızlanan baba adliye koridorunda kalp krizi geçirmiş hastaneye kaldırılmıştı.Bu günü hiç unutamıyordu.

Hülya, her zaman ki gibi evin işlerini toparlıyor akşam için yemek hazırlığı yapıyordu.Eyvanda bulunan toprak kuyudan patetesleri çıkarıp leğene koydu. Sabahleyin tandırbaşında pişirdiği ekme ve çörekleri "Epey dinlenmişlerdir" diyerek özenle kilere yerleştirdi.

Aklından Kadir'in garip halleri hiç çıkmıyordu.Her ne iş yaparsa yapsın akli kayıyordu.Göz göre göre evinin direği elinden gidiyor muydu? Eğer ona yardımcı olup,hezeyanlarına ortak olmazsa delirebilirdi. "Allah'ım sen yardımcımız ol" dedi sesli bir şekilde.Selamlığa aniden dalan İbrahim'in telaşlı sözleriyle hayal dünyasından uyandı."Ana,ana ! Bugün neler oldu bilemezsin?" dedi.Yüzü gözü kıpkırmızı olmuş oğlunun telaşına ani refleksiyle cevap veren Hülya;"Oğlum neyin var? Hortlak görmüş gibisin!" Koşmaktan nefesi kesilen İbrahim,ellerini dizlerine koyup nefeslenmeye çalışırken; konuşmasına kaldığı yerden devam etti;"Ana bugün arkadaşlarla gezerken,kasabanın çıkışında bulunan ağaçlı yola doğru gitmiştik.Orada biraz dinlenip çeşmeden su içelim dedik"Gözleri fal taşı gibi açılan Hülya,iyice heyecanlanmış olan biteni kavramaya çalışıyordu."Eeee!""Ömer ile Yücel Kemal sularını içmişti.Sıra bana geldiğinde suyumu içtim tam ellerimi yıkarken,bir atlı gelip karşıma dikildi.Babam'ın ismini,benim ismimi söyleyip onun oğlu olup olmadığını sordu ve dört nala gitti."Kalp atışları sıklaşmış,elleri ve ayakları titremişti.Olduğu yere yığıldı Hülya..."Ana, ana! Neyin var?"Gözlerini yavaşça açan Hülya,karşısında oğlunun çaresiz ve merak dolu bakışlarını farkettiler."Ana ne oldu sana? Neden bayıldın? Yoksa o adamı tanıyor musun?" diye telaşlı ve meraklı sorularını peşpeşe sormaya başladı.Ellerinin ve yüreğinin titremesi henüz geçmeyen Hülya,yavaş yavaş ayağa kalkmaya yeltendi.Başı dönüyor dönüyordu.İbrahim annesinin bu halini farkedince kollarından tutarak,somya'ya uzanması için yardımcı oldu.